

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Janice Lynn

Hétfégi flört

Carol Marinelli

Karácsony a gyerekosztályon

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Janice Lynn, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Szívhang 744. eredeti címe: *Weekend Fling with the Surgeon*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© The SAL Marinelli Family Trust, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Szívhang 745. eredeti címe: *Christmas on the Children's Ward*
(Harlequin Mills & Boon, Little Christmas Miracle)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Erős László

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 744–745. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-944-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Janice Lynn
Hétvégi flört

1. FEJEZET

Micsoda? Paul szakítani akar velem?

McKenzie Wilkes doktornő az okostelefonjára meredt.

Ráadásul sms-ben dobja két év után? Mivel ez alatt az idő alatt többször is örök szerelmet esküdött neki, legalább egy telefonhívást és valami magyarázatot megérdemelt volna, nem igaz? Clay, a Paul előtti ex legalább személyesen adta ki McKenzie útját.

Bár el kellett ismernie, hogy Paul is megpróbált kapcsolatba lépni vele tegnap este...

Csak hogy ő csupán jóval éjfél után látta meg a nem fogadott hívás jelzését a mobiltelefonján, túl későn ahhoz, hogy visszahívja. Ügyeletben volt, és annyira sok dolga akadt, hogy reggel hatig el sem tudta hagyni a kórházat.

McKenzie az ajkába harapott, miközben újraolvasta a kijelzőn megjelenő szavakat. *Nem fog sírni! Szó sem lehet róla.* Úton volt a seattle-i szívklínikára, ahol szívbeteg gyerekeket kezelnek, és oda nem érkezhett meg kisírt szemmel. A pácienseinek és a családjuknak sokkal nagyobb bajuk van, mint egy szerelmi csalódás.

McKenzie szeretett gyermekkardiológus lenni. Gyakran túlórázott, vagy önként átvállalt egy-egy ügyeletet, amikor valamelyik védence állapota kritikussá vált.

Hitt abban, hogy Paul megérti, de nyilvánvalóan tévedett. Paul nem volt orvos. Az ő ügyfelei nem haltak meg, ha a kelleténél kicsit kevesebb időt töltött munkával.

A doktornő szíve elszorult.

Paul vagy ezerszer mondta neki az elmúlt két évben, hogy szereti. És most azzal jön, hogy jó lenne egy kis szünetet tartani, hogy mindketten átgondolhassák az érzéseiket?! Merthogy az a benyomása, hogy eltávolodtak egymástól, és más-más céljaik vannak az életben?!

Ami őt illeti, neki minden jövőbeli terve Paulhoz kötődött. Úgy gondolta, hogy a következő egy-két évben összeházasodnak, családot alapítanak, és együtt öregszenek meg.

Clayről, az előző barátjáról is ugyanezt gondolta. Clay hét év után dobta őt: a közös orvosi tanulmányaik után közölte vele, hogy Bostonba költözik rezidensképzésre. Egyedül.

Ó, és a szánakozás, amivel ezek után elárasztották otthon! Mintha nem lett volna elég megbirkózni a saját nyomorúságával, még az anyja is az örületbe kergette, hisz nem hagyott ki egyetlen alkalmat sem, hogy randevút szervezzen „az ő szegény kicsikéjének”.

McKenzie nem is bírta sokáig. Kapva kapott a rezidensi álláson, amit Seattle-ben ajánlottak neki.

És tessék, most újra megtörténik vele ugyanaz! Kevesebb mint egy hónap múlva kell hazamennie Tennessee-be, ez lesz az első látogatása, mióta Seattle-be költözött.

Az unokatestvére, Reva férjhez megy, és McKenzie az egyik koszorúslány. Kislány koruk óta tervezték, hogy egymás esküvőjén koszorúslányok lesznek. McKenzie még azon is elgondolkodott, hogy Paul vajon megkéri-e majd a kezét ebből az alkalomból.

Most már nyilvánvaló, hogy nem.

Miért is utalt nemrég az anyjának arra, hogy a közeljövőben eljegyzés várható?

Az, hogy egyedül jelenjen meg Jeremy és Reva esküvőjén, nem jöhetett szóba. Az anyja kétségbeesne, és azonnal elkezdene vakrandikat szervezni neki.

McKenzie a mobiltelefonját szorongatta, ahogy utolérte a rideg valóság. Paul szakított vele... Már nem szereti őt, talán soha nem is szerette igazán.

Őszintén szólva, az ő szíve sem akart kiugrani a mellkasából, amikor meglátta. Pedig fiatal lányként így képzelte a nagy szerelmet. De szeretett vele lenni, és különben is, ki az, aki ebben az életkorban még a szóke herceget várja?

A kapcsolata Paullal olyan kellemes és meghitt volt, mint a meleg kakaó egy hideg, esős seattle-i estén.

A keze remegett, ahogy belépett a kórház épületébe. Szerencsére ma csak egy konzultáció várta, és nem kezelési időpont, amihez biztos kézre lett volna szüksége.

A remegés minden egyes lépéssel fokozódott, és lassan az egész testére kiterjedt.

Paul elhagyott!

Szédülni kezdett, és meg kellett állnia. A folyosó hűvös betonfalának támasztotta a homlokát, és lehunyta a szemét. Nem lesz semmi baj. Még ha Paul már nem is szereti, túl fogja élni valahogyan.

Elrepülhetne Reva esküvőjére, és úgy tehetne, mintha kicsit sem zavarná, hogy újra szingli lett. Elviselhetné, hogy mindenki őt bámulja, és hogy titkon összesúgnak a háta mögött.

A gyomra kemény gombóccá ugrott össze, és hideg verejték szivárgott minden pórusából.

Ó, hányszor lelkendezett az anyja, hogy alig várja, hogy végre megismerje Pault! A férfit, akihez a lánya hozzá akar menni feleségül...

McKenzie émélygett, és attól félt, hogy mindjárt elhányja magát.

– Khm...

Mély torokköszörülést hallott, és váratlanul szemben találta magát a homlokát ráncoló dr. Ryder Andrewsszal.

A vér az arcába szökött. Miért, ó, miért pont ebben az állapotban kell találkoznia a férfival?

A szíve hevesebben kezdett verni, és a gyomra úgy remegett, mint egy izgatott iskoláslányé, amikor Ryder közelébe ért. Bármilyen nyugodt volt is előtte, az orvos jelenlétében mindig ideges lett. Bár ez végül is érthető: a férfi nagy szakértelemmel rendelkező gyermekszívsebész, ő pedig még csak most szerezte meg a szakvizsgáját, szóval felnézett rá és csodálta.

Ha Paul a meleg kakaó volt, amitől mindig megnyugodott, akkor Ryder Andrews egy dupla whisky, ami a fejébe szállt, és megszédítette.

Ryder alaposan végigmérte.

– Jól vagy?

A doktornő szeme megtelt könnyel. Lehetne ez a nap még rosszabb? Nem mehetne haza, és kezdetné előlről az egészet? Anélkül hogy Paul üzenetben szakítana vele, és anélkül hogy össze kellene futnia a legbarátságatlanabb kollégájával.

– Persze – hazudta.

A férfi elgondolkodva nézett rá. Mézszínű szemét sűrű szempillák keretezték, szóval igazán kellemes látvány volt, ő mégsem merte viszonzni a pillantását. Ugyanis az volt az érzése, hogy Ryder átlát rajta.

Ráadásul ez a zseniális, nagyszerű szívsebész nem kedvelte őt. Legalábbis McKenzie így gondolta.

Pedig Ryder eleinte nagyon kedves volt hozzá, mosolygott rá, és viccelődött vele. A lány örült neki, és remélte, hogy jóbarátok lehetnek. Két héttel a kórházba érkezése után azonban fordult a kocka. Ryder ugyan nem lett nyíltan ellenséges vele, de határozottan kerülni kezdte.

Amikor találkoztak, mindig ott vibrált köztük valami rejtett feszültség, amit ő nem értett. Nem emlékezett semmire, amivel megbántotta vagy feldühíthette volna a férfit. Még rá is kérdezett, de Ryder tagadta, hogy haragudna rá, viszont továbbra is kerülte. Ami oda vezetett, hogy a lány is kerülni kezdte. Talán túlérzékeny volt, de bosszantotta az orvos kolléga furcsa viselkedése.

– Nem úgy nézel ki. Hozhatok egy pohár vizet?

– Köszönöm, jól vagyok.

Túlélte a szakítást Clayjel, túl fogja élni azt is, hogy Paul szakított vele. Mert már nem szereti...

Hát tényleg ennyire szerethetetlen, hogy előbb-utóbb mindenki faképnél hagyja?

– Elnézést – folytatta, és tudta, hogy el kell menekülnie a férfi kíváncsi tekintete elől, mielőtt könnyekben törne ki. – Valamit el kell intéznem, és mindjárt kezdődik a rendelésem.

Elfordult, majd a férfi válaszát meg sem várva távozott.

A tarkója bizsergett, miközben elvonult, és tudta, hogy ez azért van, mert Ryder bámulja. Rosszalló pillantást vetett hátrafelé, majd becsukta maga mögött az orvosi szoba ajtaját.

Dr. Ryder Andrews a csukott ajtóra meredt.

Csak menjen! – mondta magának. Minél kevesebbet kell foglalkoznia dr. McKenzie Wilkessel, annál jobb.

Már akkor megkedvelte, amikor először találkoztak. De miután megtudta, hogy a lánynak komoly kapcsolata van, elfojtotta az iránta táplált érzéseit, és kerülni kezdte.

Ma reggel McKenzie nem érezte jól magát. Feltűnően sápadt volt. A szeme furcsán fénylett, és határozottan betegnek látszott.

Tudta, hogy békén kellene hagynia, de nem vitte rá a lélek.

Orvos volt, nem hagyhatta figyelmen kívül, ha egy kollégája rosszul van. Még akkor sem, ha elhatározta, hogy nem találkozik az említett kollégával gyakrabban, mint feltétlenül szükséges.

Ryder bement a pihenőszobába, töltött egy pohár vizet, és magához vett egy csomag kekszet. Lehet, hogy McKenzie ma még nem evett semmit.

De a nő nem válaszolt, amikor bekopogott a rendelő ajtaján.

– Hoztam neked egy pohár vizet és egy kis kekszet! – kiáltotta, de csak a csend felelt.

Újra kopogott.

Semmi válasz.

Ryder harmadszor is bekopogott. Hangosabban és kitartóbban.

Néma csend.

– McKenzie, nyisd ki! Ha nem válaszolsz, bemegyek, és meggyőződöm róla, hogy nem ájultál-e el.

– Menj el! Megnyugodhatsz, eszméletemnél vagyok.

Tessék, megkapta a választ. Most már leléphet.

– Hoztam neked vizet és kekszet.

– Kösz, nem kérem egyiket sem.

– Addig nem megyek el, amíg meg nem győződöm róla, hogy jól vagy.

A férfi akkora zajt csapott, hogy McKenzie attól tartott, hamarosan felfigyel rá valaki.

Nehéz szívvel felállt, megtörölte a szemét, és mély levegőt vett.

– Neked meg mi bajod? – csattant fel, miközben felrántotta az ajtót. Oké, ez nem volt szép, de Ryder beleavatkozott az ügyeibe, és ő egyedül akart lenni. – Miért nem hagysz végre békén?

Ryder láthatóan meglepődött a lány reakcióján. Gyorsan a kezébe nyomta a pohár vizet és a csomag kekszet.

– Ez a tiéd.

– Rendben. Köszönöm. Most már elmehetsz.

– Jól van, elmegyek. – A férfi alaposan szemügyre vette McKenzie arcát. – Tehetek valamit érted?

– Nem, nem hiszem. – Érte senki sem tehet semmit. Paul nem szereti őt, és nem akarja vele leélni az életét... McKenzie igyekezett nem gondolni arra, hogy a szempillaspirálját bizonyára megviselte a sírás, és a fekete festék végigfolyhatott az arcán. – Hosszú éjszakai műszakom volt, és nem sokat aludtam. Ma reggel pedig rossz hírt kaptam... Köszönöm a vizet és a kekszet. – Megpróbálkozott meg egy mosollyal. – Ne aggódj, nem lesz semmi bajom.

Azzal becsukta az ajtót.

A nap hátralévő részében azonban nem bújhatott el az irodájában. Ha Ryder, aki még csak nem is kedveli őt, ennyi együttérzést mutat iránta, akkor a barátai nagy hűhót fognak csapni. Szóval meg kell mosnia az arcát, újra kell sminkelnie magát, és ha bárki kérdezi, az előző esti ügyelet miatt olyan vörös a szeme. Majd este, amikor hazaér, átadhatja magát a bánatnak, addig nem.

Egy hét telt el azóta, hogy Paul döntése megrengette McKenzie világát. Már nem sírta el magát lépten-nyomon, de a rettegése egyre fokozódott.

Kevesebb mint két hét múlva Tennessee-be kell repülnie az unokatestvére esküvőjére. Természetesen képtelen volt bevallani az anyjának, hogy Paullal szakítottak, egyszerűen nem jöttek a szájára a megfelelő szavak. Nem tudta volna elviselni az anyja csalódottságát és szánakozását.

Revának sem tudta elmondani.

Már csak azért sem, mert a családjá annak idején Paul miatt fogadta el, hogy ilyen messze

költözött tőlük. Neki köszönhetően enyhült a feszültség McKenzie és az anyja, valamint McKenzie és Reva között. Még a bátyja is megnyugodni látszott, pedig neki aztán nagyon nem tetszett, hogy ilyen messze fog élni.

Hogy mondhatná el nekik, hogy megint elhagyták?

Minden kezdődne előlről!

Nem, nem mehet haza Tennessee-be egyedülállóként!

És az sem jöhet szóba, hogy lemondja az esküvőn való részvételét.

Pasizzon be addig? De nem akart. A Paullal való szakítás még túl friss volt. Jelen pillanatban remekül el tudta képzelni, hogy szingli maradjon, a karrierjére koncentráljon, és a sok kis szívnek szentelje az életét, amelyet meg kell gyógyítania. Mit számít, ha a sajátja ezer darabra tört?

McKenzie nem akart találkozni senkivel, nem akart új kapcsolatot, és mindenekelőtt nem akarta megkockáztatni, hogy harmadszor is csalódjon.

Ami megmagyarázta, miért kezdett keresgélni a neten...

A gyermekkardiológiai osztályon ült egy irodában, és egy új beteg laboreredményeire várt. Kétségbeesésében arra használta fel a rövidke szabadidőt, hogy böngésszen a neten, és végül talált is egy oldalt, amely férfikísérők közvetítésével foglalkozott.

Egy kisebb vagyonba fog kerülni egy jóképű pasi egy egész hétvégére, de McKenzie úgy vélte, ennyit megér neki, hogy Reva esküvőjén ne ő legyen a téma a családban. Olcsóbb lett volna egy nashville-i szolgáltatót igénybe venni, de nem kockáztathatta, hogy bárki felismeri a „bérkísérőt”. Ezért itt kell felfogadnia valakit, aki elrepül vele Seattle-ből Tennessee-be.

– Na, ez az, amit nem akartam tudni.

Ó, a fenébe! Ryder!

McKenzie gyorsan bezárta a weboldalt, és az orvos felé fordult.

A férfi az ajtófélfának támaszkodott, és a homlokát ráncolta.

– Valami baj van közted és a barátod között?

– Mondhatjuk így is – ismerte el McKenzie, és szeretett volna a föld alá süllyedni, mert rajtakapták, hogy eszkortszolgáltatások után érdeklődik.

– Azt hittem, komoly a kapcsolatotok. – Ryder úgy vizsgálta a nőt, mintha egy nehéz rejtvényt kellene megoldania.

McKenzie felsóhajtott.

– Csak volt. Szakítottunk – válaszolta könnyedén, mintha nem lenne nagy ügy.

– Örülj neki. Az a fickó nem volt hozzád való.

A lánynak tátva maradt a szája. Ryder válasza váratlanul érte. A két férfi csak néhányszor találkozott, és amennyire ő tudta, nem is beszéltek egymással. Miért gondolja Ryder, hogy Paul nem volt hozzá való?

– Paul kedves ember. Visszahódítom – motyogta most, és elpirult, amikor rájött, hogy hangosan kimondta a gondolatait. Maga sem értette, hogy jutott ez eszébe. Oké, a szakítás megviselte, mert Paul valaha fontos volt neki, és komolyan úgy gondolta, hogy egy nap összeházasodnak, de visszahódítani...? Az üzenete óta nem is beszéltek egymással.

– Ő szakított veled? – kérdezte hitetlenkedve az orvos. – És azt tervezed, hogy egy eszkortfiúval féltékennyé teszed?

Valójában nem ez volt a terve, de egyszerűbb volt hagyni, hogy Ryder ezt higgye, mint elmagyarázni az igazat.

– Gondolod, hogy sikerülne?

Ryder felvonta sötét szemöldökét.

– Tényleg ezt akarod? Randizni egy idegennel, csak hogy féltékennyé tedd az exedet?

McKenzie összerezett. Ez tényleg rém szánalmasan hangzott.

– Semmi közöd hozzá – jelentette ki fensőbbeségesen, hogy aztán a következő pillanatban előrúkkoljon egy örült javaslattal: – Hacsak nem vállalod, hogy egy hétvégén át eljátszod a barátom szerepét.

Ryder nem azért ment oda, hogy megnézzze, mit csinál McKenzie.

Véletlenül pillantotta meg, amikor elsétált az iroda mellett, és csak köszönni akart neki, meg meggyőződni arról, hogy jól van-e.

Már legalább egy hete állandóan körülötte forogtak a gondolatai, ami egyáltalán nem tetszett neki. Miért sírt vajon McKenzie? Rossz hírt kellett közölnie egy családdal?

Ismerte az érzést, őt magát is felkavarta, ha a rokonokat az utolsó reményüktől is meg kellett fosztania.

Erre most kiderül, hogy McKenzie magánéleti okok miatt kesereg?

– Azt akard, hogy segítsek féltékenyén tenni az exedet?

– Talán – mondta a lány meglepődve. – Van most valakid?

– Nincs, de...

– Figyelj! – szakította félbe McKenzie. – Nem kell félned, nem akarok tőled semmit. Csak szükségem van valakire, aki elkísér az unokatestvérem esküvőjére. Tudod, nem mehetek oda egyedül.

McKenzie ki akarja használni őt?

A kétségbeesése szinte tapintható volt, és ez megakadályozta Rydert abban, hogy haladéktalanul felhúzza a nyúlcipőt. Nem mintha fontolóra készült volna venni a javaslatát. Eljátszani McKenzie barátjának a szerepét számára felért volna egy kínzással.

Vizsgálódva nézett rá.

– Mikor lesz az esküvő?

– A jövő hét végén. – Amikor a férfi elkerekedett szemmel nézett rá, gyorsan hozzátette: – Igen, tudom, elég rövid az idő.

– Azt akard, hogy kísérjelek el egy esküvőre? Úgy, mintha egy pár lennénk, de mindenféle hátsó szándék nélkül?

– Később szívesen viszonzom a kedvességedet, ha kell.

– Úgy érted, szükség esetén hajlandó vagy eljátszani a barátnőm szerepét?

– Kérlek, mondj igent! Mint látod, eléggé kétségbe vagyok esve. – McKenzie a számítógépre mutatott.

– Sajnálom, de az álbarátodat eljátszani egy esküvőn nem szerepel a kívánságlistámon.

McKenzie legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Nem is értette, hogy kérdezhetett Rydertől ilyen hülyeséget. A férfi nem kedveli őt, punktum. Az ötlet, hogy elkísérje Nashville-be, egyszerűen nevetséges.

Persze nem nevetségesebb, mint felbérelni egy eszkortfiút.

A körmeit nedves, hideg tenyerébe vájta.

Rydert legalább ismeri. Ő nem táplálna irányában hamis reményeket, és nem fog kiderülni róla az sem, hogy bűnöző, aki hamis papírokkal vezette félre az ügynökséget, hogy kirabolhassa a gyanútlan nőket – vagy valami még rosszabb.

McKenzie sokáig nézte Rydert. A tekintete hosszan időzött barna haján, merész orrán, szép ívű ajkán, erős állán. És még mindig hihetetlenül jóképűnek találta.

Már akkor is így volt, amikor megismerte, és a véleménye azóta sem változott.

Ugyanakkor nem értette, miért áll még mindig ott a férfi. Hiszen nemet mondott.

Oké, túl fogja élni az elutasítást. De akkor menjen már el, az ég szerelmére, hogy ő folytathassa a keresést, mielőtt a labor közli vele az új páciense vizsgálatának eredményét!

– Gondoltam, hogy nemet mondasz. Végül is, miért jönnél velem Nashville-be?

Az orvos zavartan nézett rá.

– Az esküvő Tennessee-ben lesz?

Igen, persze. Jó messze Seattle-től. Egészen pontosan háromezeregyszáz-nyolcvanhárom kilométernyire, ami közel ötórás repülést jelent.

McKenzie-nek elég volt az útra gondolnia, hogy szívdobogást kapjon.

Vagy inkább Ryder miatt gyorsult fel a pulzusa?

– Természetesen kifizetném – tette hozzá gyorsan. A férfi arca kifejezéstelenné vált.

– Csak nem képzeled, hogy megvásárolhatsz?

McKenzie-nek forróság kúszott az arcára.

– Nem így értettem. Hanem hogy kifizetem a repülőjegyedat és minden egyéb költséget. Nem akarom, hogy pénzbe kerüljön neked a szívesség, amit nekem teszel.

A férfi elgondolkodva nézett rá.

– Ekkora bajban vagy?

Te azt el sem tudod képzelni!

– A hétvége a családommal szörnyű lenne, ha egyedül mennék haza – magyarázta McKenzie. – Mindenki értem fog aggódni, ha kiderül, hogy Paullal már nem vagyunk együtt, pedig nem ezzel kellene foglalkozniuk az unokahúgom életének legboldogabb napján. – Sóhajtott egyet. – És én vagyok az egyik koszorúslány, szóval ott kell lennem. Hurrá!

Váratlanul könnyek gyűltek a szemébe, és gyorsan visszafordult a számítógép felé.

– Csak haza akarok menni, megünnepelni az unokatestvérem esküvőjét, és élvezni az időt, amit a családommal tölthetek. A szakítás mindezt csaknem lehetetlenné teszi... De ne aggódj, van egy B tervem – tette hozzá bátran.

Talán nem minden idők legnagyobb terve, de olyan, ami megmenti attól, hogy teljesen ellehetetlenüljön a hazautazása.

Hátha mégiscsak sikerrel jár.

McKenzie szemében tényleg könnyek csillognak?

Ryder azért jött be az irodába, hogy megbizonyosodjon róla, jól van-e, nem azért, hogy újabb könnyeket csaljon a szemébe!

Szép munka, Ryder!

Ragaszkodnia kellett volna az elhatározásához, miszerint kerülni fogja őt.

De nem tette, és tessék, megint azt kell látnia, hogy a lány szomorú... Ryder pedig pocsékul érezte magát emiatt. Mintha cserben hagyta volna McKenzie-t, amikor nemet mondott neki. Pedig nem ő tehetett arról, hogy Paul szakított vele. Ahogy arról sem, hogy lány fél hazautazni egyedül.

De akkor miért nem megy már a dolgára?!

Miért gondolkodik azon, hogyan tudná elcserélni a jövő hétvégi ügyeletét?

– Gondolod, hogy biztonságos egy egész hétvégére elutazni egy eszortfiúval? – Egyáltalán nem tetszett neki az ötlet, hogy a doktornő ki legyen szolgáltatva egy idegennek.

McKenzie megvonta a vállát.

– Nincs tapasztalatom ebben a kérdésben, de megígérem, hogy alaposan utánanézek az ügynökségnek is és a fickónak is.

Közben a nő kézbe vette a telefonját, és már be is ütötte az ügynökség számát.

– Jó estét, szeretnék egy kíséret foglalni önöknél a jövő hétvégére... Igen, az egész hétvégére, csütörtöktől vasárnap estig. Ja, és még valami: nem Seattle-ben lennénk, az úrnak el kellene kísérnie engem egy másik államba... Repülővel, igen.

Tényleg komolyan gondolta?! Ryder hallotta a hangjában vibráló feszültséget, és látta rajta az elszántságot, hogy megvalósítja az örült ötletét. A gerincén a hideg futkosott.

Nem hagyhatja, hogy ez megtörténjen!

Mi van, ha a fickó kihasználja McKenzie sebezhetőségét? Vagy ha az illető egy sorozatgyilkos?

Ryder nem tartotta magát gáncs nélküli lovagnak, de az anyja arra tanította, hogy nehéz helyzetekben meg kell védenie a nőket.

Odalépett hozzá, kitépte a kezéből a mobiltelefont, és bontotta a vonalat.

– Hé! – McKenzie felháborodva nyúlt a készülékért. – Mi ez az egész?

Ryder visszaadta neki a telefont.

– Nem fogadhatsz fel egy vadidegent.

– Tessék? Felnőtt vagyok, azt csinálom, amit akarok.

– Bocsánat. Másképp fogalmazok.

Az orvos mély levegőt vett, és megpróbálta elhíttetni magával, hogy csak azt teszi, amit minden

tisztességes ember lenne. Hogy nem érez semmit McKenzie iránt. Hogy immunis a lány bájaira, mert számára a szerelmében csalódott nő tabu.

Nem, többé nem fog senkibe belegabalyodni, aki érzelmileg valaki máshoz kötődik! Soha.

De meg tudja védeni a lányt a veszélytől, amit egy idegen férfi jelent, és meg tudja óvni őt a családjá szánakozásától. És amikor visszatérnek Seattle-be, külön utakon folytatják.

– Nem kell felbérelned senkit. Ha tényleg akarod, elmegyek veled Nashville-be.

Tényleg azt mondta, hogy elkíséri?

– Meg kellene beszélnünk a részleteket.

McKenzie keze remegett, ahogy az okostelefonját szorongatta.

– Komolyan velem jössz?

– Igen. Így nem kell aggódnom amiatt, hogy olyasvalakivel utazol, akit egyáltalán nem ismersz.

– Miért vagy ilyen jó hozzám?

– Ajándék lónak ne nézd a fogát, McKenzie. – A férfi halkán felnevetett. – Csak mondd el, amit tudnom kell, hogy elcserélhessem az ügyeleteimet.

– Úgy terveztem, hogy csütörtökön repülök. – Már a repülés szó kimondásakor is felfordult a gyomra. – Hogy ott lehessenek a pénteki próbavacsorán és minden más, amit az unokatestvérem tervezett. Ha biztos vagy benne, hogy jönni akarsz, akkor foglalok neked repülőjegyet. Te ráérsz péntek este vagy szombat reggel megérkezni, és az esküvő után indulhatsz is haza.

Ryder vállat vont.

– Tudod mit? Kiveszek két nap szabadságot, és elrepülök veled már csütörtökön. Régóta esedékes már egy kis pihenés.

McKenzie soha nem gondolta volna, hogy a férfi igent mond, azt meg végképp nem, hogy szabadságot vesz ki miatta.

– De én anyámnál lakom majd – bizonytalanodott el.

– Akkor nyilván én is, kedvesem.

Kedvesem? McKenzie szíve hevesen kalapált, a gyomra pedig úgy remegett, mintha máris repülön ülne.

– Persze a kanapén alszom majd – tette hozzá a férfi. – És azt is csak akkor, ha édesanyádnak nincs kifogása ellenem.

– Anyámnak senki ellen nincs kifogása, aki megmenthet attól, hogy vénlányként végezzem.

És nincs olyan anya, aki ne ropna örömtáncot, ha a lánya hazaviszi dr. Ryder Andrewst, a neves gyermekszívsebészt, aki ráadásul szívödöglesztően jóképű.

– Vénlányként? – Ryder felvonta a szemöldökét. – Megpecsételődött volna a sorsod, mert már nem jársz együtt azzal a számítógépes fickóval? Aligha.

– Én is tudom, hogy ez baromság, de anyámnak aztán beszélhetsz... Komolyan eljössz velem Tennessee-be? – McKenzie még mindig nem hitte el a szerencséjét. – Egy teljes hétvégén át játszod a barátomat, hogy a családom ne szánakozzon rajtam, és egy kicsit én is élvezhessem az esküvőt?

Dr. Ryder Andrews nem gondolta, hogy McKenzie családjának a legcsekélyebb oka is lenne az aggodalomra. Szerinte semmi esély nem volt rá, hogy a nő élete hátralévő részét vénlányként töltsse, hiszen intelligens és gyönyörű. Nem kétséges, hogy gyorsan akad majd jelentkező Paul helyére.

De addig is együtt tölthet vele egy hétvégét. Ryder a lány zöld szemébe nézett, amit már régóta nem tett, hiszen McKenzie-nek barátja volt.

Nem, ennek a nőnek nem kell amiatt aggódnia, hogy egyedül öregszik meg. Hacsak ő maga nem akar egyedül megöregedni. McKenzie-nek ragyogó szeme volt, selymesen csillogó vörösésbarna haja és olyan teste, amelynek nőies domborulatait még a műtőruha sem tudta elrejteni. Ráadásul a hozzáértése, a tudása is lenyűgözte Rydert. Bár igyekezett kerülni a közös konzultációkat, ez nem mindig sikerült, és ha mégis megvitattak egy-egy esetet, a férfi meggyőződhetett róla, hogy McKenzie orvosnak sem utolsó.

Még soha nem találkozott olyan nővel, mint ő. Nem csoda, hogy óriási volt a csalódottsága,

amikor megtudta, hogy a doktornőnek barátja van.

Egyszer, még a legelején megkérdezte tőle, hogy boldog-e. McKenzie lelkesen igennel válaszolt, és elmondta, milyen szerelmesek egymásba Paullal, és hogy már a közös életüket tervezik.

Akkor ő úgy döntött, sürgősen elfelejti a kolléganőt.

– Még sosem jártam Nashville-ben – kezdte, mert McKenzie még mindig a válaszára várt. – Talán lesz időnk megnézni a várost.

– Komolyan? Tényleg el akarsz jönni, és eljátszod a barátom szerepét?

Ha ezzel meg tudja akadályozni, hogy a lány egy eszkortfiút fogadjon fel maga mellé, akkor mindenképpen!

– Igen, elkísérlek az unokatestvéred esküvőjére Tennessee-be. Mint a barátod.

Mióta megkérte, hogy segítse ki szorult helyzetéből, Ryder újra azzá a barátságos férfivá változott, akinek ő az elején megismerte.

Oké, talán nem lett egészen ugyanolyan, de legalább már nem indult el az ellenkező irányba, amint megpillantotta McKenzie-t.

Akárhol találkoztak, mindig rámosolygott, amit a lány határozottan jó jelnek tartott. Amíg mosolyog, addig biztosan nem gondolja meg magát az utazással kapcsolatban, nem igaz?

McKenzie ügyeletben volt, amikor értesítették, hogy a kis Sawyer Little bőre szürkéskékre színeződött alig néhány órával a születése után. Szerencsére az anya azonnal észrevette, és szólt a nővérnek. Az ápolónő megállapította, hogy a vér oxigéntelítettsége lecsökkent, ezért hívta a gyermekorvost, aki oxigénsátorba rakatta a babát, és behívta McKenzie-t, mert szívproblémára gyanakodott.

McKenzie éppen egy EKG-t készített elő, amikor Ryder belépett a gyermekkardiológiai intenzív osztályra. A tekintetük találkozott, a férfi szája sarka felfelé mozdult.

Csodálatos mosolya volt!

Bizonyára ez lehetett az oka annak, hogy a doktornőnek hirtelen elakadt a lélegzete.

A közelben megszólalt egy riasztó, és beletelt egy pillanatba, mire rájött, hogy a jelzés nem a fejében szól, hanem valóságos.

A neki segítő nővér felnézett.

– Ő a másik betegem. Ki kell cserélnem az infúziót.

– Menj csak – felelte McKenzie. Az intenzív osztályon dolgozó nővérek mindegyikére két újszülött jutott. – Ha segítségre van szükségem, szólok.

A nővér bement a szomszédos fülkébe. A fülkék az egyik oldalon nyitottak voltak, és egymás mellett, a kórterem vezérlőközpontjával szemben helyezkedtek el.

Ryder megállt a központnál, és lehívott egy betegaktát a számítógépen. Sötétkék műtősruhát viselt.

McKenzie újra a kis Sawyer felé fordította a figyelmét, a felmelegített kontaktzseléért nyúlt, és ellenőrizte a hőmérsékletet a kézfejen, mielőtt óvatosan szétterítette a zselét a baba keskeny mellkasán.

Lassan végigsimított az ultrahang fejével a bal bordákon, ellenőrizve a szívkamrákat, a falakat, a billentyűket és az ereket. A leletek nem voltak biztatóak.

Sawyer bal szívkamrája és aortája túl kicsi volt. Ennek következtében túl kevés vér áramlott át azon az oldalon, ami megmagyarázta a baba kékes bőrét – a gyermekorvos által rendelt oxigén ellenére.

– Van egy perced? – szólt Ryderhez.

– Persze. – A férfi néhány kattintással becsukta az előhívott ablakot, és belépett a fülkébe. – Mi a baj?

– Sawyer ma este született. Amikor az anyukája meg akarta szoptatni, furcsának találta az arcszínét. A gyerekorvos megkért, hogy nézzem meg. De úgy látom, én itt kevés vagyok, sebészre lesz szükség.

Ryder lenézett a babára, akit csövek és vezetékek kötöttek a monitorhoz. McKenzie elmozdította az ultrahangfejet, hogy megmutassa az orvosnak az alulfejlett kamrát.

– Hipoplasztikus balszívfél-szindróma – mondta Ryder, megerősítve a nő gyanúját.

McKenzie bólintott.

– És nem vették észre a terhességi ultrahang alatt. Sawyer anyukája azt mondja, nem említettek semmi szokatlant.

McKenzie oda csúsztatta a szondát a ductus arteriosus fölé. Az aortát a tüdőartériával összekötő kis ér még mindig nyitva volt, lehetővé téve az oxigénben gazdag vér átramlását a jobb kamrából az aortába. Ez jelentette Sawyer számára az életet.

Egyelőre... Ez a nyílás azonban minden újszülöttnél bezárul a születést követő néhány napon belül, De ennél a kisfiúnál a szív nem tud rendszeren vért pumpálni a szervezetbe. És akkor Sawyer meghal...

– Kap prosztaglandin E1-et?

– Még nem. – De hamarosan be kell adniuk neki a gyógyszert. A terhesség alatt a szervezet megtermeli ezt az anyagot, hogy az eret nyitva tartsa. De most, hogy a kicsi megszületett, a számára létfontosságú anyag termelése megszűnt. – A tünetek csak most jelentkeztek.

– Értem. Felírom neki. – Ryder odalépett számítógépéhez, és begépelte az utasítást.

Az intenzív osztályos nővér visszatért, így az orvos szóban is közölhette vele, milyen kezelésre van szükség.

A nő bólintott, és elkezdte beadni a gyógyszert, amivel nyertek egy kis időt.

McKenzie eközben folytatta az ultrahangvizsgálatot.

– Nézd csak meg a foramen ovált. – Rámutatott a Sawyer szívkamrái közötti lyukra. – Nyitva van. Mit gondolsz erről? – Azzal átnyújtotta Rydernek a vizsgálófejet.

– Túl kicsi a nyílás – mondta a férfi, miután tanulmányozta a területet.

– Vagyis minél hamarabb meg kell műteni.

– Igen – értett vele egyet Ryder.

– Szegény drágám! Még hosszú út áll előtte.

– Igaz, de kevésbé göröngyös, mint korábban.

– Szeretnéd, ha egy másik sebésszel is konzultálnék?

– Miért, ha már ismerem az esetet?

– Csak arra gondoltam... – McKenzie bizonytalanul elhallgatott. Ryder néhány nappal ezelőtt még minden betegét egy másik kollégához irányította, ő egyet sem vállalt közülük. – De nagyon örülök, ha vállalod a kezelését.

– Persze – válaszolta az orvos, majd elővette a mobiltelefonját, és rápillantott a naptárára. – Képzeld, ma késő délelőtt is lesz egy Glenn-műtetem egy öt hónapos csecsemőn.

McKenzie döböntően nézett rá. Szerencsére nem sok balszívfél-szindrómás beteget láttak. Rendkívül kicsi volt annak a valószínűsége, hogy egy napon diagnosztizáljanak egyet, és Ryder operáljon egy másikat.

A Glenn-műtét, amelynek során a felső üres vénát a tüdőartériához kapcsolják, a második volt a Sawyer szívéen szükséges beavatkozások sorában. Ezt legkorábban négy-öt hónappal a születés után végezték el. Az elsőt, a Norwood 1-est pár napos korban, a harmadikat pedig kisgyermekkorban végzik. Ebben az utolsó lépésben a tüdőartériához csatlakoztatják a vena cava inferiort, egy nagy gyűjtőeret, amely a vért az altestből a szívbe szállítja. Azt persze csak remélni lehetett, hogy Sawyer túléli az összes beavatkozást.

Ryder beszélt a szakápolóval, hogy megtegye a szükséges előkészületeket. Amikor végzett, visszament McKenzie-hez, aki éppen akkor mondta el az intenzív osztályos nővérnek, mire van szükségük a baba lélegeztetéséhez.

– A műtétet elvégezzük, még mielőtt elutazunk. Én végzem a beavatkozást, de szeretném behívni Rhea doktort, mivel ő fog vigyázni a betegeimre, amíg távol leszek.

– Köszönöm. – Ez a szó nem is fejezte ki, mennyire örült McKenzie annak, hogy a férfi a lehető leghamarabb meg akarja operálni a babát, és hajlandó átszervezni a műszakjait is, hogy elkísérhesse

öt Nashville-be.

– Ez a munkám.

Jóval több volt ez, mint munka mindkettejük számára. Egy dolog garantáltan közös volt bennük: a szakmájuk iránti szeretet.

– Akarod, hogy veled menjek, amikor beszélsz a kislány szüleivel?

McKenzie szíve összeszorult, ahogy az előtte álló feladatra gondolt. Fiala szülőknél elmagyarázni, hogy a drága kisbabájuknak életmentő kezelésre van szüksége, nem egy lélekemelő feladat.

– Köszönöm, nem szükséges. – Nem akart kibújni a feladat alól. Sawyer kardiológusaként az ő dolga volt, hogy tájékoztassa a szülőket. Évekig kapcsolatban lesznek egymással. – Az anyja jött rá, hogy valami nincs rendben a lányával. Tehát nem teljesen gyanútlan. Elmagyarázom nekik a diagnózist, a beavatkozásról pedig beszélhetsz nekik később, amikor már értik, mi a helyzet a kicsivel.

Ryder a szemébe nézett.

– Szeretnél asszisztálni az első műtétnél?

Hogy szeretne-e a tagja lenni annak a csapatnak, amelyik újraépíti Sawyer aortáját? Micsoda kérdés!

– Persze, nagyon is!

– Csodálatos.

McKenzie boldog volt, mert a férfi szeme felcsillant az örömtől a beleegyezése hallatán.

Miután idejött, az első hetekben részt vehetett néhány műtéten, és mindig lenyűgözte az a koncentráció és ügyesség, amellyel a férfi az apró szíveket rendbe hozta. Ryder tehetséges, tapasztalt sebész volt.

Sajnos azonban egyszer csak elérhetetlenné vált számára dr. Ryder Andrews, mivel a legtöbb kis védencét dr. Rhea operálta.

Hányszor elgondolkodott azon, vajon mivel bosszantotta fel Rydert! Úgy tűnt azonban, hogy a férfi megbocsátott neki, különben nem egyezett volna bele, hogy Tennessee-be menjen vele.

McKenzie gyengéden megsimogatta a kislány mellkasát az ujjbegyével. Szegényke, élete első hat hónapjában két szívműtét vár rá! Egyszer talán még szívatültetésre is szüksége lesz.

Ha megéri az első születésnapját, utána már jók az esélyei. Sajnos azonban nagyon kevés ilyen szívhibával született csecsemőnek adatik ez meg.

Ryder rátette a kezét az övére.

– Biztos, hogy nem akarsz, hogy veled menjek?

Meglepődve az érintéstől, McKenzie felnézett rá, és szinte elveszett a férfi szemébe. Arra gondolt, milyen kétségbeesés fogja előnteni a Little házaspárt, amikor közli velük a rossz hírt.

– Hát... tudod, mit? De igen. Örülnék neki.

2. FEJEZET

Ryder kimerülten a falnak dőlt a férfi és a női öltöző közötti kis orvosi váróteremben. Lezuhanyozott, és friss műtőruhát öltött, miután hét órán át operálta a kis Sawyer szívét McKenzie-vel és a csapat többi tagjával.

– Jól vagy?

McKenzie bejött a szobába. Őt keresi vajon?

Felegyenesedett, és végigsimított a haján.

– A Norwood-műtétek nem tartoznak éppen a kedvenc műveleteim közé.

– Nagyszerű voltál – dicsérte meg a nő.

– Ti is nagyszerűek voltatok.

McKenzie, valamint egy gyermekaneszteziológus, egy másik szívsebész, egy gyermek-intenzívterápiás orvos, számos műtősnővér és ápoló – mind-mind tagjai voltak a csapatnak, és mindnyájan kiváló munkát végeztek.

– Köszönöm, hogy ott lehettem.

McKenzie is lezuhanyozott és átöltözött. Barnásvörös haját lófarkba kötötte, ami miatt valahogy jobban látszottak az orrán és az arcán lévő csinos szeplők. Ryderben már vagy századszor fogalmazódott meg a gondolat: McKenzie volt barátja egy idióta.

– Hazamész?

– Nem, meg akarok nézni néhány beteget és aktát, újra látni akarom Sawyert, és... – Vágott egy grimaszt, és elmosolyodott. –... közben jó lenne enni is valamit.

– Nincs idő a pihenésre? – viccelődött Ryder. Jólesett incselkedni McKenzie-vel. Érezte, hogy a kimerültsége lassan elmúlik.

– Ha már itt tartunk, úgy nézel ki, mint aki mindjárt állva elalszik.

A férfi halkán felnevetett.

– Vagyis szörnyen?

A lány elvörösödött.

– Nem úgy értettem. Csak nagyon fáradtnak tűnsz.

– Ahogy mondtam, a Norwoodok mindig kifárasztanak.

– A magas halálozási arány miatt?

Ryder bólintott. Meg sem lepte, hogy McKenzie a fején találta a szöveget.

– Melyik sebész szeret úgy operálni, hogy még ha mindent tökéletesen csinál is, a beteg túlélési esélye csupán nyolcvanöt százalék?

– A te esetemben ez kilencven százalék.

Az orvost nem lepte meg, hogy McKenzie ismeri a statisztikáit. Ebben a kórházban minden sebésznek átlagon felüli volt a sikerességi aránya, amire az igazgatóság rendkívül büszke volt. Ryder azonban úgy gondolta, lehetnének jobbak is a számok.

– Ez még mindig azt jelenti, hogy minden tizedik baba nem éri meg az ötödik életévét.

– De azt is jelenti, hogy kilenc túléli, mert megoperáltad őket. Sawyer is köztük lesz. Igazi harcos.

– Remélem is.

– Te nem akarsz bekapni valamit? – McKenzie a férfi szemébe nézett. – Mert ha igen, mehetnénk együtt a büfébe.

Ryder habozott. De a nap nagy részét már így is vele töltötte, és hamarosan egy hosszú hétvégét fognak együtt tölteni. Végül is mi rossz van abban, ha együtt mennek le a büfébe?

– Jó.

– Még csak annyi... – A lány mély levegőt vett. – Igazán nagyra értékelem, hogy eljössz velem Tennessee-be, Ryder. Tisztában vagyok velem, milyen elfoglalt vagy. Ha bármikor segítségre van

szükséged, amikor visszajövünk, számíthatsz rám. – Gyorsan folytatta: – Nagy megkönnyebbülés számomra, hogy nem kell aggódnom amiatt, hogy a közös hétvége után esetleg többet vársz tőlem, hiszen láttad, hogy eredtileg egy eszkortfiút akartam felfogadni. Nem akarok kapcsolatot, viszont jó lenne, ha a családom megnyugodna, látva, hogy van valakim.

Ez tiszta beszéd volt, és kapóra jött Rydernek. Ő sem akart olyan nővel kezdeni, aki épp túlesett egy szakításon. McKenzie pedig nem akart új kapcsolatot. Ahelyett hogy folyton kerüli a lányt, talán lehetnének barátok, miután visszatértek Tennessee-ből. Annak ellenére is, hogy Ryder erősen vonzódott hozzá.

Tetszett neki az ötlet. Mert tetszett neki McKenzie.

Persze lehet, hogy pont ezért örült ötlet ez a barátság.

Mit tettem? – kérdezte magától McKenzie már vagy századszorra, mióta felszállt a repülőre Ryderrel.

Biztos megőrült. Vajon hitelesen meg tudja nyugtatni a családját, hogy bár már nincs együtt Paullal, új szerelemre talált a kollégája, dr. Ryder Andrews személyében?

Nem nagy ügy. Gyerekjáték lesz.

Meg tudod csinálni! Mosolyogj sokat, tégy úgy, mintha Ryder lenne álmaid férfija, mintha Clay vagy Paul eszedbe sem jutna. Senkinek sem kell tudnia, hogy önbizalomhiánytól szenvedsz.

A két férfi, akiknek éveket szentelt az életéből, egyik napról a másikra elhagyta. Lehet, hogy azért, mert ő, McKenzie nem méltó a szeretetre? Talán képtelen a tartós kapcsolatokra?

Ezen alaposan el kellene gondolkodnia, hátha kiderítheti, mi a baj, mivel űzi el a férfiakat.

De előbb túl kell esnie ezen a látogatáson. Először is a repülőúton, ami nem lesz könnyű, tekintve, hogy McKenzie rettegett a repüléstől.

Bár még a levegőbe sem emelkedtek, legszívesebben kiabálni kezdett volna, hogy azonnal le akar szállni a gépről. Pedig össze kell szednie magát, nehogy Ryder észrevegye. Vajon eljött volna vele, ha tudta volna, hogy több pánikroham is rátörhet egyetlen repülőút alatt?

McKenzie nagy levegőt vett, és próbált nyugodt maradni. Elvégre már sokszor repült, és mindig biztonságban landolt, nem igaz?

Igen, minden alkalommal nagyon félt, de túlélte. És ezt a repülést is túl fogja élni.

Összeszorult a torka, amikor Ryderre nézett, aki éppen olvasott valamit az okostelefonján. Talán segít, ha őt nézi, és ezzel eltereli a figyelmét a felszállásról.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte, mert komolyan nem értette, miért kíséri el a férfi. Talán ez az idei jó cselekedete?

A férfi felnézett a kijelzőről.

– Mit? Hogy egy cikket olvasok a kétfotonos polimerizációról? Mert érdekel, hogyan használják ezt a technikát az emberi szövetek 3D-s nyomtatására.

McKenzie pislogott. Erről olvas? Bár igazából nem kellett volna meglepődnie. Ha valakire ráillik a szexi lángelme kifejezés, az Ryder, aki úgy néz ki, mint egy görög isten, ugyanakkor úgy vág az esze, mint a borotva. Már kezdetektől fogva vonzódott hozzá, de boldog volt Paullal, Ryder pedig csak egy kolléga volt számára, aki ráadásul csak eleinte volt barátságos vele, aztán kerülni kezdte, mint a pestisest.

Ahogy most mellette ült, rádöbrent, mennyire kívánatos férfi. Korábban is észrevette, milyen irigykedve néztek rá a nők a váróteremben. Hah! Ha tudnák, mi a csúf igazság, nem irigykednének!

– Mesélj még erről egy kicsit! – biztatta, remélve, hogy a férfi eltereli a figyelmét a felszállásról.

Nem ismerte a részleteket, de tudta, hogy valami izgalmas dolog történik a *Trevane Technologies*nál. Ryder vezette a veleszületett szívhibáknál felhasználható, 3D-vel nyomtatott emberi szövetekkel kapcsolatos kutatás klinikai részét.

– A cikk az egyik anyagkutató intézetben folyó munkáról szól, arról ír, mit értek el a bioprinteléshez hasonló eljárással. Bár mi a *Trevane*-nél bizonyos tekintetben jóval előrébb járunk, a sebesség, amellyel szövetet növesztenek, egészen elképesztő.

– A gyorsabb nem mindig jobb – tűnődött hangosan McKenzie, miközben kinézett az ablakon, és azt kívánta, bár ne tette volna. Az utolsó csomagokat is bepakolták, és a gép készen állt a

felszállásra.

– Ebben az esetben mégis. A legnagyobb kihívás a nyomtatott sejtek életképes állapotban tartása. Ha gyorsabban nyomtatunk szövetet, vastagabb rétegeket tudunk előállítani oxigénmegvonás nélkül. A vastagabb rétegekkel pedig remélhetőleg egy napon lehetővé válik az erek, szívbillentyűk, szívkamrák, sőt akár egy egész szív 3D-s nyomtatása is. – Szenvedély és lelkesedés csengett a hangjában. – Képzeld csak el, ha egész szerveket nyomtathatnánk a transzplantált betegek számára, ahelyett hogy élő donációra kellene várni!

A lehetőségek valóban óriásiak voltak, jelenleg azonban McKenzie az egyre növekvő pánikkal küzdött. Alig kapott levegőt.

– Jól ismerem Ovikov professzor munkásságát – folytatta Ryder. – Három évvel ezelőtt találkoztunk, amikor az élő szövetek 3D-s nyomtatása még gyerekcipőben járt. Ovikov professzor zseniális.

A szavaiból áradó csodálat segítette McKenzie-nek elszakadni az ablaktól. Egy pillanatra képes volt kizárni, hogy a személyzet becsukta a repülőgép ajtaját, és a két stewardess nekiállt bezárni az utolsó fenti rekeszeket is.

Beszélgess Ryderrel!

Tovább kell beszélgetnie, hogy elfelejtse, mi fog történni a következő percekben.

– Valószínűleg Ovikov professzor is ezt mondja rólad – sóhajtotta. A száját száraznak érezte. Hogy lehet az, hogy a nyelve a szájpadlásához tapad, miközben a tenyere nedves a verejtéktől?

Tisztában volt vele, hogy a repülés statisztikailag biztonságosabb, mint a közúti közlekedés. A bátyja ezt újra és újra elmondta neki, de ő persze könnyen beszél, hisz egyáltalán nem fél a repüléstől. Olyannyira nem, hogy pilóta lett.

– Lehet – mondta Ryder, és csodálkozva nézett rá, mintha csak most vette volna észre, hogy a lány nem olyan nyugodt és higgadt, mint általában. – A kutatásaink átfedik egymást, és hasonló célokat tűztünk ki.

McKenzie nyelt egyet, mosolyt erőltetett egyre feszültebb arcára, és megpróbált normálisan beszélni.

– Vagyis versenyezned kell az úrral a kutatási pénzekért?

– A hölgyel – javította ki Ryder, aki még nagyobb csodálkozással nézett rá. – Dr. Anna Ovikovról van szó.

– Rendben. Folytasd csak, olvasd el a cikkét. De ne felejtse el, miért vagy itt – tette hozzá a nő, ujjait a karfába fúrva.

– Hogy is felejthetném el? – vigyorodott el az orvos. – Elvégre nem mindennap játszom a kollégám szerelmének a szerepét.

– Pszt! – sziszegte McKenzie, és körülnézett. Lehet, hogy valaki meghallotta őket? A folyosó túlsó oldalán egy tinédzser ült, a fülén fejhallgatóval, csukott szemmel. Az anyja egy könyvbe mélyedt. Egyikük sem figyelt rájuk, a legkevésbé sem. – Nem mondhatsz ilyeneket! Sosem tudhatod, nem hallgat-e ki valaki. Egész hétvégén maradj a szerepedben!

Ryder felvonta a szemöldökét.

– Biztos nem lenne könnyebb, ha elmondanád a családnak az igazat?

– Biztos. – Több okból sem... – Nem ismered anyámat.

Nem akarta, hogy az anyja vakrandikat szervezzen neki, és egész hétvégén pasikat mutasson be neki.

És aztán ott volt még Reva is, az unokatestvére, aki nem tudta volna élvezni a saját esküvőjét, ha tudomására jut, hogy McKenzie-nek összetört a szíve.

Mindenki aggódna érte, mindenki köréje gyűlne, és könyörögnének, hogy végleg jöjjön haza.

Be kell bizonyítania nekik, hogy boldog, és nincs szüksége az együttérzésükre. Ryder lesz az élő bizonyíték.

– De hamarosan megismerem.

– Rendben. – Ryderre nézett, és még erősebben megmarkolta a karfát. – Csak tegyél úgy, mintha tényleg együtt lennének. Kérlek! Fontos, hogy a családom azt higgye, megőrülsz értem. Akkor nem fognak aggódni, és nem avatkoznak bele az életembe.

Ryder megint elmosolyodott.

– Azzal nem lesz gond.

McKenzie ismét rácsodálkozott, milyen jóképű. Többet kellene mosolyognia... Már csak azért is, mert ő is jobban érzi magát tőle.

Kényszerítette magát, hogy vegyen egy mély lélegzetet, majd még egyet.

– Örülök, hogy elkísérsz. És köszönöm.

– Elvárom, hogy egy nap viszonzd a szívességemet.

– Azzal, hogy elkísérlek egy esküvőre mint a barátnőd? – Ami persze butaság, Rydernek soha nem lesz szüksége ilyesmire!

– Valami hasonló.

– Megkaptuk a felszállási engedélyt – jelentette be a kapitány.

– Ó! – McKenzie felszisszent, és megragadta Ryder karját. Közben beszélgettek, észre sem vette, hogy a kifutópálya felé gurulnak.

Mindjárt a levegőbe emelkednek!

– Jól vagy?

– Úgy nézek ki? – nyögte a lány, és belekapaszkodott a férfi karjába. Szüksége volt erre a támaszra, biztonságban érezte magát tőle. Legalább egy kicsit.

– Nem igazán.

McKenzie lehunyta a szemét, és remegve várta a pillanatot, amikor a gép ismét mozgásba lendül, és aztán meg sem áll nagyon-nagyon sokáig.

Öt teljes órát kell kibírnia. Öt óra, és Nashville-ben lesznek. Szilárd talajon.

Minden porcikája remegett a félelemtől. Legszívesebben visítani kezdett volna: *Szedjete le a gépről! Azonnal! Nem fogom túlélni!*

Miért is nem mondta inkább a családjának, hogy nem hagyhatja el a kórházat? Kihagyhatta volna Reva esküvőjét. Az unokatestvére találhatott volna másik koszorúslányt, és McKenzie nélkül ünnepelhette volna a nagy napot.

– Nyisd ki a szemed!

Érezte, hogy Ryder odahajol hozzá, de képtelen volt engedelmeskedni.

– McKenzie! – szólította meg lágyan a férfi. – Nyisd ki a szemed.

A lány szót fogadott.

– Te félsz a repüléstől?

– Miből gondolod? – szűrte a kérdést a foga közt a lány.

Ryder elmosolyodott, majd McKenzie legnagyobb megdöbbenésére megfogta és megszorította a kezét.

– Elfelejtetted mondani, hogy félsz a repüléstől.

– Az a kisebbik baj. – McKenzie vacogott rémületében. – A nagyobbik, hogy kijöttem a reptérre, és fel is szálltam a gépre.

Ryder nevetett.

– Talán nem szeretnéd lekésni az unokatestvéred esküvőjét.

– A házasságok fele úgyis válással végződik – oktatta ki McKenzie. – Lefogadom, hogy úgyis hiábavaló lesz az egész céció. Reva utólag talán még meg is dicsérne, amiért ilyen előrelátó voltam.

– Miért vagy ilyen cinikus?

– Inkább realistának mondanám magam. – A gép megindult, a sebessége egyre nőtt, szinte már száguldott a kifutópályán. Sajnos McKenzie úgy érezte, a gyomra lemaradt mögötte...

– Ó, istenem!

A szíve őrülten kalapált.

Öt teljes órára csapdába esett ebben a fémdobozban, több mint kilencezer méter magasan a levegőben, dacolva a gravitációval.

És remélve, hogy nem a gravitáció győz...

McKenzie remegve kapkodott levegő után. Vagyis inkább megpróbálta, de semmi sem történt. A tüdeje mintha elzáródott volna, és szédelgett az oxigénhiánytól.